

From an idea by ANDREA DAMI

Original title: **Mamma ti voglio bene!**

Illustrations by Matt Wolf
Texts by Anna Casalis

© 2019 Giunti Editore S.p.A., Milano-Firenze
Dami International, a brand of Giunti Publishing Group
www.giunti.it

Обичам те, мамо!

Илюстрации Мат Улф
Текст Анна Казалис

© Издателство „Фют“, 2020

Тази книга е предмет на авторско и търговско право на издателя.
Използването на текста и оформлението без съгласието на издателя
е забранено. Продаването, препродаването, заемането, наемането
и пускането в обращение по друг начин, освен по начин, определен
от издателя и закона, е забранено.

ISBN 978-619-199-480-9

Здраво, Мечо!

Мама Меца се грижеше за всичко и за всички – за Мечо, за татко Мецан, за къщата, за градината. Всеки ден ставаше рано и имаше много работа.

Един ден тя сготви гъбена супа и започна да пере.
– Нека ти помогна, мамичко! – запретна ръкави мечето.

За награда мама Меца повози Мечо в коша за пране.
– Много е хубаво! Искам още! – викаше мечето.
– Добре, но утре. Сега ще наберем ябълки...
– И ще ми направиш ябълков щрудел! – подскочи Мечо и изтича в градината.

Първо се пъхна в малиновите храсти, след това си хапна касис, после се огледа. Мама Меца я нямаше.
– Мамо, къде си? – завика Мечо. – Мамооооо! А, ето те!

Мама Меца беше заспала на слънчице до ябълката. На Мечо му дожаля.

– Колко е уморена! Няма да я будя. Аз ще поработя вместо нея.

Мечо занесе коша под ябълката и започна да бере.
- Една ябълка, две ябълки, три ябълки... -
броеше той и ябълка след ябълка тупкаха в коша.

Скоро ябълките по ниските клони свършиха.
Мечо се протягаше и подскачаше, протягаше се
и подскачаше, но не можа да стигне до високите
клони. Обиколи дървото, опита се да се покатери,
но не успя. Беше още мъничък.

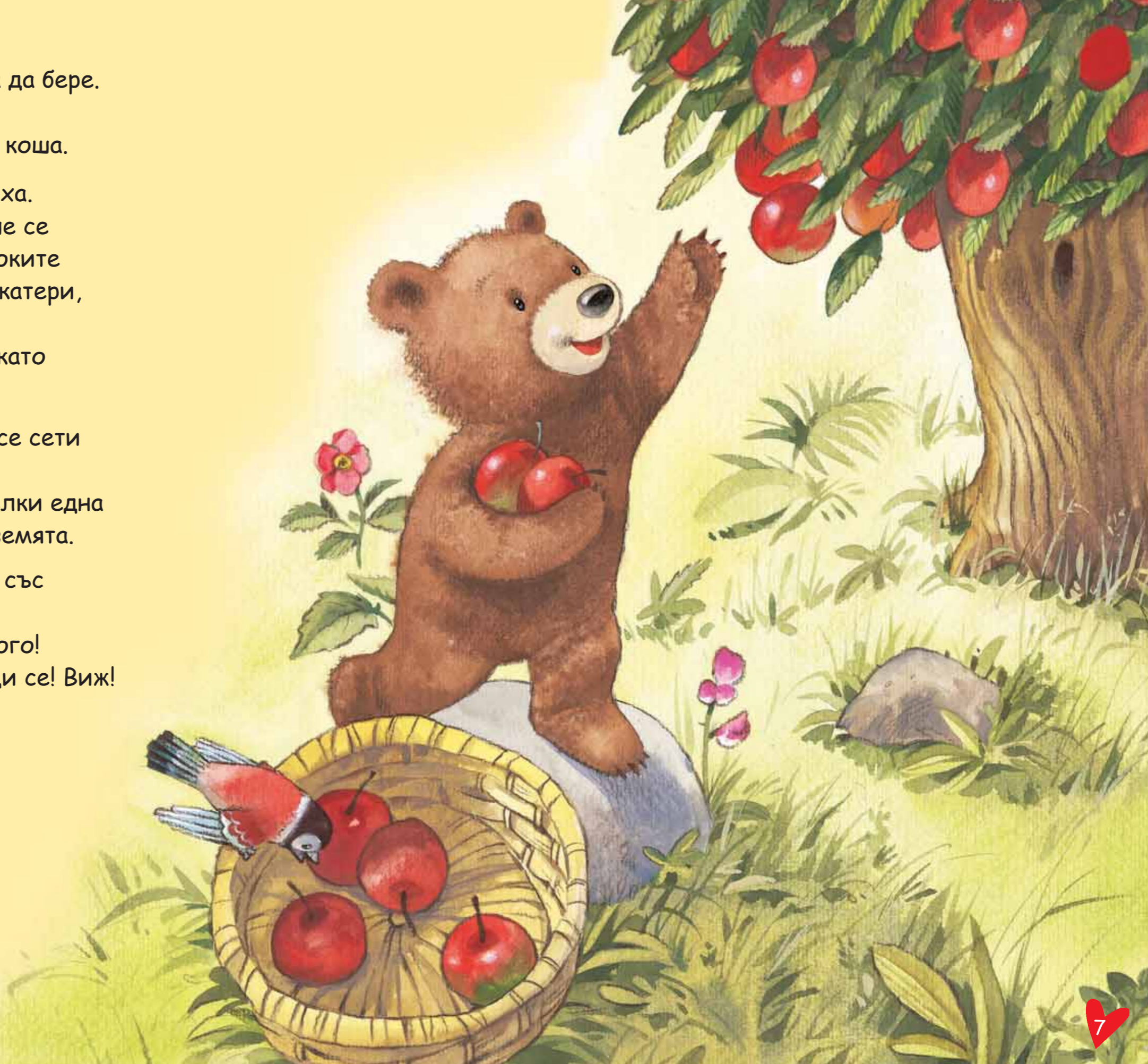
- Ех, да можех да летя! Или да бях висок като
мама...

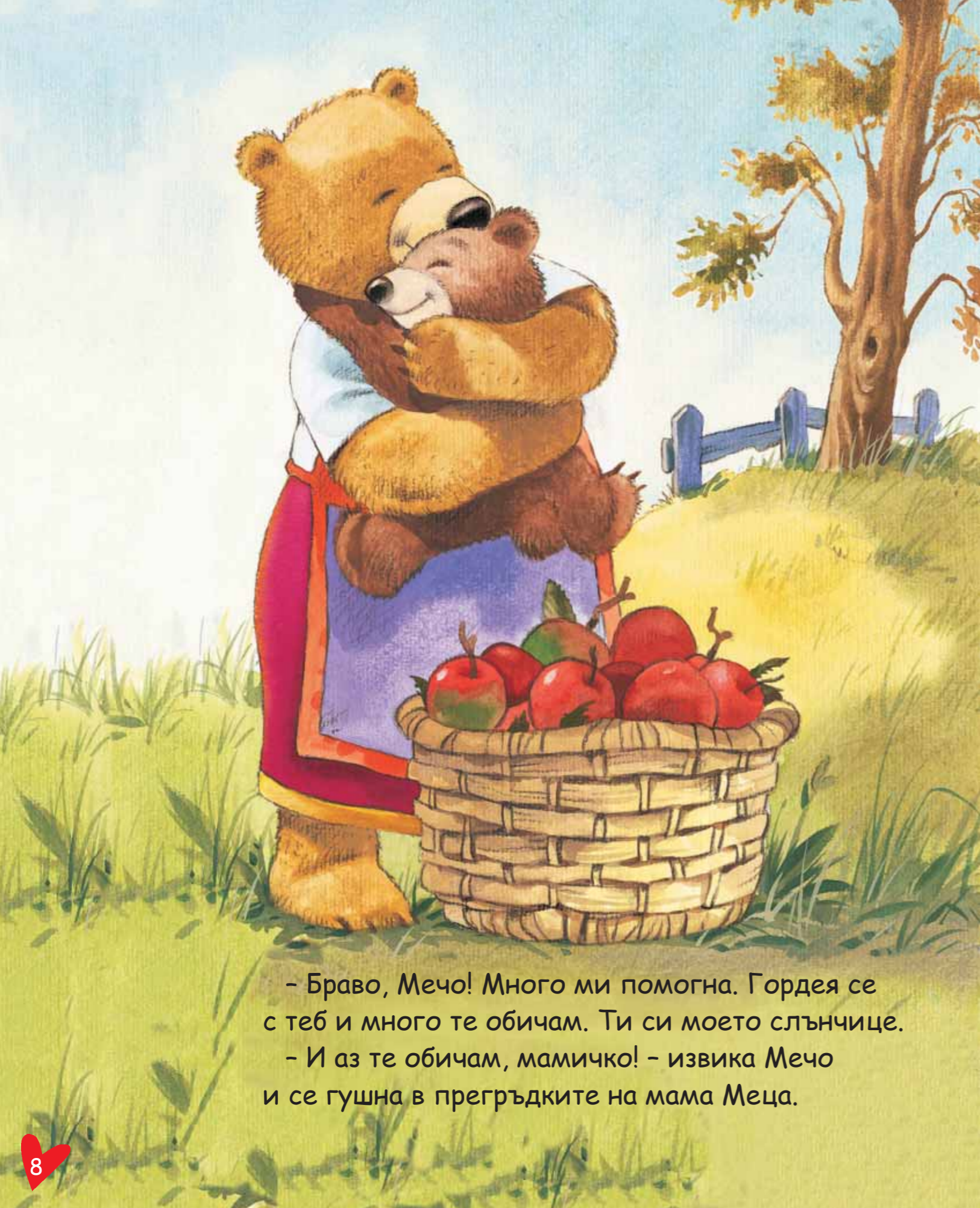
Но макар и мъничък, Мечо беше умник и се сети
нещо много умно.

Хвана дървото и го разтърси. Зрелите ябълки една
след друга - туп, туп-туп! - изпопадаха на земята.

След малко кошът се напълни чак догоре със
сладки червени ябълки.

- Ехааа! - радваше се Мечо. - Колко са много!
Има за сто сладкиша с ябълки. Мамо, събуди се! Виж!

- Bravo, Мечо! Много ми помогна. Гордея се с теб и много те обичам. Ти си моето слънчице.
- И аз те обичам, мамичко! - извика Мечо и се гушна в прегръдките на мама Меца.

Внимавай, Слончо!

Маймунките се люшкаха весело,
увиснали на лианите - люш-люш!
После политаха с тях от дърво
на дърво - хвъър, хвъър!
Това хареса на слончето.

То се хвана за една лиана
и се засили.
- Мамо, гледай ме! Летя!
- Внимавай, ти не си майmunка! -
опита се да го спре майка му.